Chris

CARTER

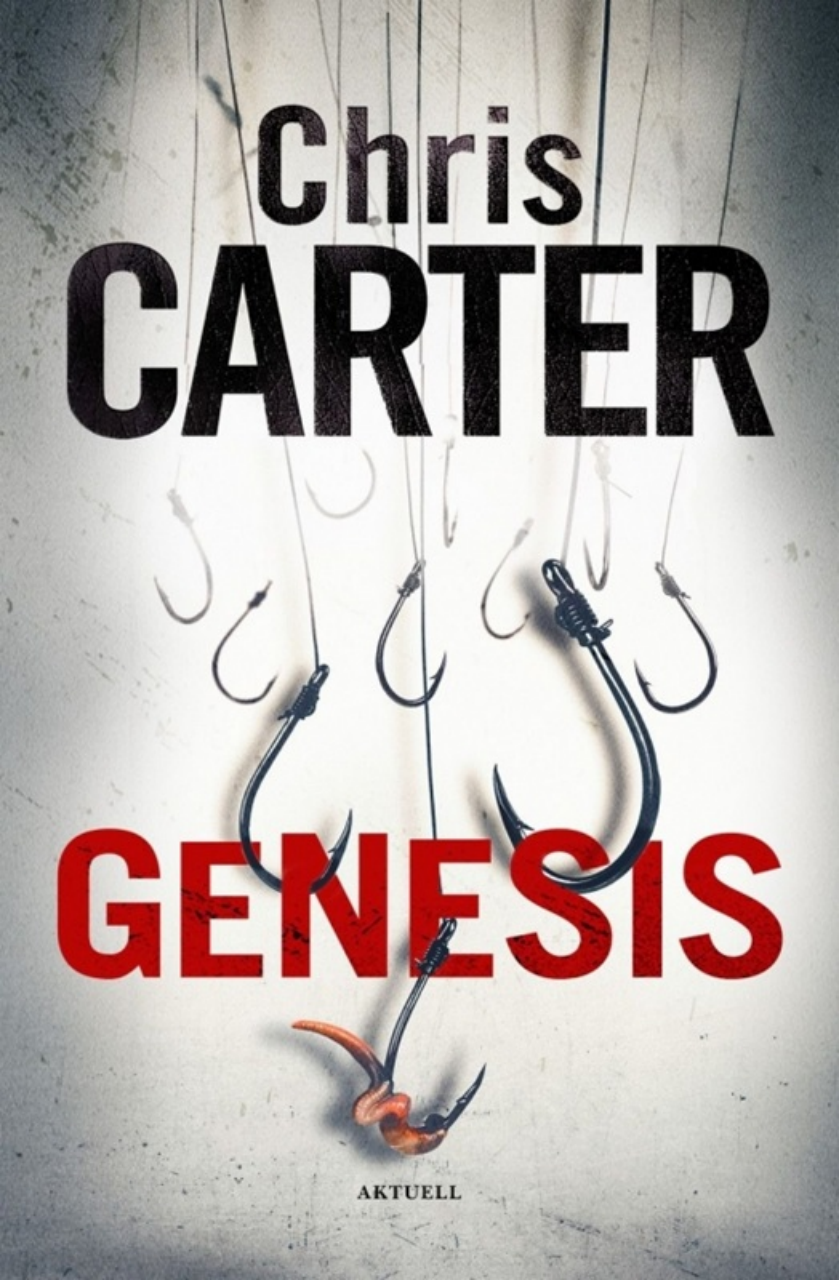

GENESIS

AKTUELL

Chris
CARTER

GENESIS

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Genesis

Z anglického originálu Genesis, ktorý vydalo vydavateľstvo
Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2022 by Chris Carter

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2026

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová
Sadzba a zalomenie: Miloš Sálus

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2026

ISBN 978-80-89873-82-1

Chris
CARTER

GENESIS

AKTUELL

Rád by som tento román venoval nám všetkým,
ktorí každý deň zápasíme s problémami duševného zdravia
a zvádzame jeden z najťažších bojov, aké existujú – boj
s vlastnou mysľou... s temnotou, ktorú nikto iný nevidí.

Prosím, zostaňte v ringu.
Tento boj má zmysel.
Tento život stojí za to žiť.
Oplatí sa hľadať okamihy šťastia.
Máme právo robiť chyby.
Máme právo na ďalšie pokusy.
Zaslúžime si tu byť.
Prosím, nevzdávajte to.

Varovanie

Tento román obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov znepokojujúce.

1

Taxikárka s obavami v očiach sledovala, ako značne opitá Melissa Hawthorneová otvára zadné dvere striebornej Mazdy 3 a nemotorne vystupuje na chodník pred svojím domom. Bola už nedeľa, blížila sa druhá hodina po polnoci a Melissa začala popíjať včera večer okolo deviatej.

Zvyčajne veľa nepila ani sa takto neopíjala, ale jej najlepšia kamarátka oslavovala dvadsiate ôsme narodeniny v kokteilovom bare s bazénom Broken Shaker na streche historicky unikátneho hotela Freehand v centre Los Angeles, kde panovala veľmi uvoľnená atmosféra v štýle South Beach. Po ovocných kokteiloch nasledovali jägerbomby, čo bola, ako Melissa zistila, priam smrteľná kombinácia. Bavila sa báječne, ale vonkoncom sa netešila na tú mamutiu opicu, čo na ňu bezpochyby bude čakať po prebudení.

„Dvere...“ zvolala taxikárka. „Mohli by ste, prosím, zatvoriť dvere?“

„Ježiš, jasné... Pardon!“ odvetila neistým hlasom Melissa a bokom strčila do dverí. Bol to veľmi ťažkopádny pohyb a zďaleka nie taký rázny, aby sa dvere správne zavreli.

„Nie, musíte sa do nich viac oprieť,“ radila jej taxikárka s kyslým výrazom v tvári.

Melissa ju obdarila prihlúplym úsmevom a skúsila to ešte raz, ale namiesto toho, aby dvere už len zľahka pribuchla, znova ich

otvorila dokorán a drgla do nich bokom, tentoraz dokonca ešte menšou silou ako predtým.

„Hups!“

„Nechajte to tak,“ pokrútila hlavou taxikárka. „Ja ich zavriem. Nerobte si starosti.“

Vystúpila z auta a obišla ho. Melissa sa zatiaľ pomaly tackala k domovým dverám, kde skoro tri minúty hľadala kľúče a snažila sa trafiť tým správnym do zámky.

Keď sa konečne dostala dnu, zaplesla za sebou dvere, naliala si pohár vody a pobrala sa do spálne v zadnej časti domu. Šmarila kabelku na nočný stolík, dala si rýchlu sprchu a zaliezla do postele. Naposledy skontrolovala mobil. Bolo o dve minúty pol tretej.

Žiadne správy.

Klamala by, keby si nepriznala, že je trochu sklamaná. V bare Broken Shaker sa zoznámila s niekým, kto ju dosť priťahoval. Volal sa Mark a po pár kokteiloch, niekoľkých panákoch a kope smiechu si vymenili telefónne čísla.

Tesne pred odchodom z baru sa Mark spýtal Melissy, či nechce, aby k nej zašiel. Melissa bola v pokušení. Vo veľkom pokušení. Už šesť mesiacov, odvtedy, čo pristihla svojho priateľa, s ktorým chodila dva roky, ako ju podvádza s kolegyňou z práce, nemala nikoho v posteli. Avšak napriek tomu, aká si pripadala opitá a ako veľmi ju Mark priťahoval, nechcela pôsobiť príliš chtivo – podľa nej totiž vyspať sa s niekým hneď prvý večer nikdy nerobilo dobrý dojem.

„Možno nabudúce,“ odvetila a vyslala k Markovi odzbrojujúci úsmev.

Melissa tak trochu tajne dúfala, že jej pred spaním ešte napíše. Len krátku, obyčajnú esemesku. Trebárs: „Dúfam, že si sa vrátila domov v poriadku.“ Alebo prosté: „Dnes večer to bolo fajn.“ Niečo, čím by jej dal najavo, že na ňu stále myslí. Mark nevyzeral ako ten typ chlapa, čo sa hrá na konvenčný prístup „počkám do stredy, potom jej napíšem“.

Pol tretej.

Žiadne správy. Žiadne zmeškané hovory.

„Zbytočne sa tým príliš zaoberáš, Mel,“ napomenula sa. „Predsa takéto niečo nezažívaš prvý raz. Napíše ti zajtra.“

Odložila telefón, zhasla a zaborila hlavu do vankúša, ale keď už skoro zaspávala, začula, ako mobil na nočnom stolíku zavibroval a krátko zapípal, čím ohlasoval novú textovú správu. Zamrkala, sebaisto sa usmiala a načiahla sa po telefóne.

Užila si si párty?

Melissin úsmev sa rozjasnil.

Rozhodne. Melissa patrila k tým, čo vedia písať esemesky oboma palcami. A bola v tom rýchla ako blesk. *A ty?*

Ja som na nej nebol.

Melissa sa zamračila. Ešte stále si pripadala trochu opitá a jednoznačne očakávala správu od Marka, takže ani nevenovala pozornosť menu odosielateľa.

„Neznáme číslo."

Úsmev jej razom zmizol.

Kto je to? vyťukala bleskovo. *Môj telefón nepoznáva tvoje číslo.*

Uplynulo asi pätnásť sekúnd, kým prišla odpoveď.

Tvoj telefón moje číslo ani poznať nemôže. Určite ma nemáš v kontaktoch.

Melissa sa posadila, oprela sa o čelo postele a rozsvietila lampu na nočnom stolíku.

Tak kto si? odpísala. *A keď ťa nemám v kontaktoch, odkiaľ máš moje číslo?*

Kto som? No... povedzme, že som tvoj mentor, Melissa. Svojím spôsobom učiteľ.

Zvraštila čelo. Nebola to celkom odpoveď, akú očakávala.

Mentor? odpísala.

Správne. Vzdelávam. Učím. A toto všetko je súčasťou jednej dôležitej lekcie, Melissa.

A vtedy to Melisse došlo. Spomenula si, ako jej Mark hovoril, že je učiteľom na strednej škole. Pokiaľ si pamätala správne, učil tam algebru.

„Aha, už chápem," povedala si nahlas a pokyvovala pritom hlavou. Mark zrejme vypol identifikáciu volajúceho, aby jej mobil nespoznal jeho číslo, a teraz jej píše, pravdepodobne ešte stále podgurážený, a snaží sa byť zvodný alebo vtipný, alebo záhadný, alebo niečo podobné.

Roztomilé, pomyslela si. *Len dúfam, že sa nesnaží byť zábavný iba preto, aby zo mňa vymámil nejaké nahé fotky.*

Hoci bola unavená, rozhodla sa pristúpiť na jeho hru. Aspoň zľahka.

Tak lekcie? odpísala. *Ty ma chceš niečo naučiť? A čo také?*

Netrvalo dlho a v Melissinom mobile zapípala odpoveď.

Prvá lekcia, Melissa, bude o strachu.

Melissa zvraštila čelo.

„O strachu?“ spýtala sa sama seba.

Nie je to automatický preklep? Nechcel napísať niečo iné?

Krátko po predchádzajúcej správe prišla ďalšia.

Potom ťa poučím o bolesti...

Melissa sa zamračila.

A ešte tretia správa.

A keď nakoniec pochopíš, čo tie dve veci naozaj znamenajú, Melissa, poučím ťa o smrti.

Melissa vyvalila oči. Miešali sa v nej údiv s odporom. Ak je to naozaj Mark, potom má veľmi príšerný zmysel pre humor.

Čo to má, dokelu, znamenať? odpísala. *Mark, si to ty? Nie je to ani trochu zábavné. Vlastne je to dosť nepríjemné. Zvlášť v túto nočnú hodinu. Si opitý. Bež spať.*

Odpoveď prišla takmer vzápätí.

Mark? Kto je Mark? To je ten, s ktorým teraz šukáš, Melissa?

„Čože?“ strhla sa Melissa.

Nie, toto nemôže byť Mark. Už si tým bola celkom istá. V kokteilovom bare Mark pôsobil ako milý, zdvorilý, inteligentný a dosť zábavný chlap. Toto sa mu vôbec nepodobá, či už je opitý, alebo nie.

Melissa už toho mala dosť.

Počuj, naťukala chvatne. *Nech už si ktokoľvek, toto bolo od teba sprosté. Okamžite si blokujem tvoje číslo.*

Počkaj... Odpoveď prišla takmer v zlomku sekundy.

Melissa sa zarazila.

Niečo by si mala vedieť.

Hľadela na displej mobilu ako matka čakajúca na ospravedlnenie od svojho dieťaťa.

Si tam ešte?

Áno, som. Čakám. Čo by som mala vedieť?

Tentoraz jej prišla správa, ktorá namiesto slov obsahovala štyri emotikony. Prvý zobrazoval mesiac. Druhý auto. Tretí dvere. A posledný dom.

Melissa nechápavo pokrútila hlavou a mykla plecami.

„Čo to má, dočerta, znamenať?“ položila si otázku a súbežne ju vyťukala do správy.

Znamená to, Melissa, že keď si sa dnes v noci vrátila z párty a vypotácala si sa z taxíka... asi tak pred polhodinou... zabudla si zamknúť vchodové dvere.

Keď si to Melissa prečítala, prebehol jej mráz po chrbte. Inštinktívne strelila očami k dverám spálne.

„Nebude to len nejaký hlúpy žart?“ snažila sa ju upokojiť racionálna časť mozgu.

Možno.

Ale v takom prípade ju nasledujúce dve otázky znepokojili ešte viac.

Kto z jej známych by dokázal takto nechutne vtipkovať?

„Nikto,“ usúdila.

A – čo bolo zo všetkého najhoršie – odkiaľ mohol niekto vedieť, že sa pred polhodinou vypotácala z taxíka a dotackala sa domov? Časový údaj bol príliš presný, aby išlo iba o číry odhad.

Nie je to tá taxikárka?

Nie, to nie je možné, zavrhla ten nápad Melissa a okamžite ho pustila z hlavy.

Váhala, ale nie dlho, pretože ju z myšlienok vytrhla ďalšia správa.

Ale to nevadí, Melissa. Nemusíš sa báť. Zamkol som ich za teba.

Melissa nevedela, čo má robiť. Má mu odpovedať? Má si dotyčného okamžite zablokovať? Má ísť skontrolovať domové dvere? Má zavolať políciu alebo niekoho? Čo teda?

Cink, cink! Nová správa.

Aha, pozri.

Tentoraz krátky text sprevádzalo osemsekundové video.

Melissa váhala len na zlomok sekundy, zvedavosť bola silnejšia. Ťukla na prílohu a na displeji sa okamžite spustilo video. Začínalo sa záberom na zväzok jej kľúčov visiacich zo zámky

na vnútornej strane vchodových dverí. Vzápätí sa zjavila ruka v koženej rukavici, uchopila kľúč zastrčený vo dverách, párkrát ním otočila a vytiahla ho zo zámky.

„Čo to, kurva, je?“ mumlala si Melissa, ale video sa ešte neskončilo. Keď bol kľúč vytiahnutý zo zámky, kamera sa premiestnila priamo do jej kuchyne a zabrala digitálne hodiny na linke vedľa misy s ovocím. Ukazovali čas 2.24.

Melissa strelila očami do ľavého horného rohu displeja – 2.38.

Pred štrnástimi minútami. To znamená, že keď sa to video nahrávalo, bola v sprche.

Tesne pred koncom nahrávky odosielateľ čosi zašepkal do mikrofónu, ale nie dostatočne nahlas, aby mu Melissa rozumela. Okamžite posunula video o niekoľko sekúnd späť, pridala hlasitosť a priložila si mobil k uchu, ale ani tak nepočula, čo hovoril.

Keď si dávala telefón k uchu, mierne natočila hlavu doprava, smerom k dverám spálne, ktoré vždy nechávala pootvorené.

A vtedy si konečne uvedomila, že nie je v dome sama.

V tme chodby, v medzere medzi zárubňou a dverami, uvidela tvár, ktorá sa na ňu usmievala.

2

„Ahoj," pozdravila vysoká žena s olivovou pleťou, keď otvorila dvere, aby privítala nového hosťa. „Ty budeš určite Robert."

Detektív Robert Hunter z Útvaru extrémne násilných zločinov LAPD sa trochu začudoval, ale nijako to nedal najavo. Len sa zdvorilo usmial a prikývol.

„Áno, to som."

Havranie vlasy splývali žene hlboko pod plecia a dokonale sa hodili k jej zvláštnym zlatohnedým očiam. Jemné črty mladej tváre zvýrazňovali dve veľmi pôvabné jamky na lícach, ktoré sa objavovali zakaždým, keď prehovorila.

„Som Denise," opätovala mu úsmev a podala mu dokonale upravenú ruku, na ktorej žiarili karmínovo červené nechty rovnakého odtieňa, aký mal jej rúž. „Annina stará kamarátka."

„Teší ma," odvetil Hunter a prijal ponúkanú ruku.

Denise mala na sebe biele tenisky a biele tričko zastrčené do vyblednutých modrých džínsov, prirodzene roztrhnutých na ľavom kolene. Na krku jej visela strieborná retiazka s príveskom v podobe malého, ale anatomicky veľmi detailne zobrazeného srdca.

„Tak tu si!" zvolal detektív Carlos Garcia, Hunterov parťák, keď sa vynoril spoza Denise opásaný dlhou tmavou zásterou. Na hrudi mal veľký biely nápis: POBOZKAJ KUCHÁRA.

„Radšej nie," zháčil sa naoko Hunter a kývol bradou na zásteru.

Garcia sa zachechtal. „Darček od Anny," objasnil. „Ako keby si to nevedel."

„Mám ti to vziať?" spýtala sa Denise Huntera a už sa naťahovala po nákupnej taške, ktorú niesol. Jamky na lícach sa zjavili a potom rovnako rýchlo zmizli.

„Jasné." Podal jej tašku. „Ďakujem."

„Tak poď ďalej, chlape," vyzval parťáka Garcia a mával grilovacou lopatkou, ktorú držal v pravej ruke.

„Odnesiem to do kuchyne," povedala Denise a zmizla v dome.

„Ideš práve včas," oznámil Garcia, keď Hunter vošiel do parťákovej malej vstupnej haly a zavrel za sebou. „Pred chvíľkou som z grilu zložil prvú várku *picanhy*. Anna ju práve krája."

Picanha alebo kvetová špička bola v Brazílii najobľúbenejšia časť hovädzieho. Vďaka jej takmer dokonalému mramorovaniu a krehkosti ju mnohí považovali za ideálne mäso na steak na grile. Hunter sa o jej existencii dozvedel len pred niekoľkými rokmi, keď ho Garcia prvý raz pozval k sebe domov na grilovačku.

Garcia, ktorý sa narodil v Brazílii, ale opustil ju ešte v útlom veku, keď sa manželstvo jeho rodičov rozpadlo, zdedil grilovacie zručnosti po otcovi a, pravdupovediac, bol v tom naozaj majster.

„Všetci sú vonku," povedal Garcia a kývol hlavou do záhrady. „Bež rovno k nim. Ja musím ešte skočiť po niečo do kuchyne. Hneď sa vrátim."

Hunter nebol vyslovene hanblivý, ale nebol ani nejaký veľký extrovert, najmä pokiaľ išlo o spoločenské akcie.

„Robert!" zvolala Anna, len čo Hunter vyšiel na záhradu.

Garcia sa oženil so svojou láskou zo strednej školy skoro hneď po maturite. Večná optimistka Anna, absolútna opora a bystrá ako britva, bola navyše tou najmilšou ženou, akú Garcia kedy poznal. Jej krása bola nekonvenčná, no napriek tomu podmanivá.

Anna so žiarivým úsmevom na perách podišla k Hunterovi a pobozkala ho na obe líca. Krátke čierne vlasy mala trochu rozcuchané, a to najmä z toho, ako si presúvala slnečné okuliare z očí navrch hlavy a späť. Keď Hunter vyšiel z domu, práve si ich zastrkávala do vlasov.

„Prišiel si," riekla.

Hunter zvraštil čelo nad jej údivom. „Vari som niekedy neprišiel?“

Anna sa zasmiala. „Keď išlo o grilovačku, tak to nie.“

„Ďakujem, že si ma zase pozvala.“

„Vždy ťa rada vidím, Robert, to predsa vieš. Ale poď, predstavím ťa ostatným. Hlavne tým, ktorých ešte nepoznáš.“

Okolo okrúhleho stola na terase posedávali ďalší traja ľudia. Štvrtá osoba stála pri pôsobivom murovanom grile, ktorý si Garcia sám postavil.

„To je Martin,“ ukázala Anna na vysokého, štíhleho muža. Vyzeral o niekoľko rokov starší od ženy, čo sedela po jeho boku. „A jeho priateľka Charlotte,“ dodala Anna.

„Teší ma.“ Hunter obom podal ruku. „Robert.“

„Paula si určite pamätáš, nie?“ pokračovala Anna, ukazujúc na muža pri grile, ktorý práve obracal klobásy. „Stretli ste sa pri minulej grilovačke.“

„No jasné, že si pamätá,“ zvolal Paulo, kývol hlavou na Huntera a usmial sa naňho. „Nazdar, chlape, ako sa máš?“

„Dík, dobre. Čo ty?“

„Ja sa mám skvele,“ odvetil Paulo, jeho brazílsky prízvuk bol stále neprehliadnuteľný. „Mal by si ochutnať tieto božské klobásky. Argentínske *chorizo*. Také fajné, až ti z nich naskočí husia koža.“

„A Denise už poznáš,“ ukázala Anna na svoju kamarátku z detstva, ktorá sedela po Charlottinej ľavici.

„Už sme sa zoznámili, áno.“

Denise sa na Huntera znovu usmiala, ale tentoraz pridala k úsmevu ešte nenápadné mrknutie.

„Prinesiem ti tanier a pre začiatok trochu *picanhy*,“ povedala Anna a ukázala na voľné miesto pri stole. „Pitie je v kuchyni.“

„Veľmi pekne ďakujem, Anna,“ odvetil Hunter a spýtal sa ostatných, či tiež nechcú niečo priniesť.

„My sme v pohode, díky,“ odpovedal mu Martin a ukázal na plechovky piva, čo stáli pred ním a Charlottou na stole.

„Ja tiež, díky,“ odvetil Paulo, ktorý sa práve vrátil k stolu s tanierom plným klobás.

„Anna?“ spýtal sa Hunter.

„Ďakujem, Robert, ale Carlos mi už mieša *caipirinhu*."

„Aha, tak fajn," utrúsil Hunter a vrátil sa pohľadom k Denise.

„Jasné," povedala. „Ak ti to neprekáža."

„Samozrejme, že nie. Veľmi rád. Čo ti prinesiem?"

„Červené víno, prosím." Podala Hunterovi prázdny pohár.

„Hneď to bude," povedal Hunter a pobral sa späť do domu.

Na kuchynskej linke našiel tri fľaše červeného vína a niekoľko fliaš alkoholu. Garcia práve vytlačil poslednú limetku do veľkého skleného džbánu s *caipirinhou*.

„Dáš si tiež?" kývol bradou na džbán. „Predsa vieš, akú dobrú *caipirinhu* robím."

„To viem," súhlasil Hunter a siahol po čistom pohári a fľaši argentínskeho *malbecu*. „A viem aj to, aká je silná. Možno neskôr. Začnem asi vínom."

Garcia sa zarazil a zdvihol obočie. „Predpokladám, že ten druhý pohár je pre... Denise?"

„Nikto iný pitie nechcel."

Garcia sa usmial. „Je milá, však?"

„Kto, Denise?"

Garcia sa zasmial a oprel sa o linku. „Je ti jasné, že ti to vôbec nejde."

„Čo mi nejde?" Hunter dolial aj druhý pohár.

Garcia naňho namieril prst. „Presne to, čo teraz robíš, Robert. Hra na hlúpeho. Nie je to tvoj štýl a fakt ti to nejde, tak sa na to vykašli."

Hunter sa otočil ku Garciovi čelom, v každej ruke držal pohár s vínom.

„Je nezadaná, vieš to?" pokúšal ho ďalej Garcia.

„Kto?"

„Padaj," ukázal Garcia na dvere.

Hunter sa vrátil na terasu a podal Denise jej pohár. „*Malbec*, môže byť."

„Výborne," odvetila a šibla očami na voľnú stoličku vedľa seba. „Sadni si."

Hunter si sadol a vzápätí vyšiel z domu aj Garcia s táckou v rukách, na ktorej niesol džbán s čerstvou *caipirinhou* a niekoľko sklených pohárov.

„Pripravte sa na to, že sa vám z nej poriadne zatočí hlava," povedal a položil tácku na stôl. „Je fakt silná."

Keď rozlieval nápoj do pohárov, Hunterovi zazvonil v zadnom vrecku nohavíc služobný mobil. Vytiahol ho a pozrel na displej.

Neznáme číslo.

„Ospravedlňte ma na chvíľu," povedal. Neuniklo mu, ako sa výraz v Anninej tvári náhle zmenil.

„Deje sa niečo?" spýtal sa Garcia smrteľne vážnym tónom.

Hunter iba neisto naklonil hlavu, vstal a vzdialil sa na pár krokov od stola.

„Detektív Hunter, útvar extrémne násilných zločinov," predstavil sa, keď prijal hovor.

„Detektív Hunter, tu je detektív William Barnes, juhozápadná divízia LAPD," odvetil mu hlas na druhom konci linky. „Prepáčte, že vás vyrušujem, keď máte voľnú nedeľu."

„To je v poriadku," povedal Hunter. „Ako vám môžem pomôcť, detektív Barnes?"

„No, práve sa snažím ušetriť nám všetkým trocha času a papierovania."

Hunter sa zamračil. „Čo tým myslíte, detektív?"

„Asi pred štyridsiatimi minútami mi volali z dispečingu ohľadom mŕtveho tela, ktoré sa našlo v jednom dome v Leimert Parku. Afroameričanka. Dvadsaťdeväť rokov. S parťákom sme sem dorazili asi pred dvadsiatimi minútami a pred domom sme našli dvoch policajtov bledých ako stena. Obaja už vyvracali obed, raňajky a zrejme aj včerajšiu večeru." Nasledovala krátka pauza. „Chcem tým povedať, detektív Hunter, že nech sa na toto miesto činu pozrieme z akéhokoľvek uhla – a nemyslím, že to niekto vôbec zvládne –, skončí to beztak na stole oddelenia násilných vrážd. O tom nemám najmenšie pochybnosti. Preto, ako som povedal, snažím sa nám všetkým ušetriť trocha času a papierovania, lebo nakoniec to aj tak pripadne vám."

Hunter si povzdychol a nepatrne pokrútil hlavou. Zdvihol zrak a pozrel na Garciu, ktorý stále stál pri stole plnom hostí. Ich pohľady sa stretli.

„Čo presne tam máte?" spýtal sa.

Detektív Barnes sa krátko zasmial. „Myslím, že to, čo sme tu našli, sa ani nedá opísať slovami, detektív. Musíte to vidieť, aby ste tomu uverili."

„Aká je adresa?"

Garcia nevedel čítať z pier, ale ani nemusel, hneď mu bolo jasné, že pre neho a pre Huntera sa grilovačka skončila.

„Veríte, že existuje diabol, detektív Hunter?" dodal Barnes, keď nadiktoval Hunterovi adresu.

„Prosím?" Hunter sa zatváril zmätene.

„Pýtam sa preto, detektív Hunter, lebo ak neveríte... možno zmeníte názor, keď sem prídete."

3

Štvrť Leimert Park sa rozprestierala na juhu mesta a nachádzalo sa v nej veľké množstvo nezávislých galérií, hudobných klubov a barov. Bola známa ako živý skanzen a centrum historického aj súčasného afroamerického výtvarného umenia, hudby a kultúry v Los Angeles. Niekoľko celosvetovo známych spevákov, hudobníkov a umelcov naštartovalo svoju kariéru práve v tunajších zastrčených kluboch a divadlách. Leimert Park bol navyše iba dvadsaťpäť minút autom od Garciovho domu v Západnom Hollywoode.

Hunter sa snažil Garciu presvedčiť, aby zostal na svojej grilovačke. Koniec koncov, mali voľno a Garcia mal v dome hostí, ale Hunter vedel, že parťákova pracovná morálka je rovnako prísna ako tá jeho a obaja chápali, aké dôležité je vidieť miesto činu *in situ* na rozdiel od jeho skúmania prostredníctvom fotografií a písomných správ. Keď teda Hunter navrhol, aby Garcia zostal s Annou a hosťami, Garciovou odpoveďou bolo prosté: „Ani náhodou."

Anna, ktorá vždy chápala, aké záväzky si vyžaduje manželova práca, sa na oboch mužov iba láskavo usmiala, keď videla ich ospravedlňujúce pohľady.

„Bežte urobiť svet bezpečnejším pre všetkých, chlapci," povzbudila ich s tým najstatočnejším výrazom v tvári, aký len dokázala vyčarovať.

Keď Garcia odbočil z bulváru West Martin Luther King na Štvrtú avenue, musel prejsť ešte skoro dva bloky, kým pred sebou uvidel blikajúce svetlá policajných majákov. Zaparkoval na ceste hneď za jedným z troch čiernobielych hliadkových vozov, ktoré prakticky zatarasili prístup k tmavosivému domu na pravej strane ulice.

Pozemok, kde dom stál, ohraničoval nízky, asi metrový tehlový múrik so starou drevenou bránkou, ktorá jednoznačne potrebovala trochu zrenovovať. Múrik tam stál čisto z estetického dôvodu, nie pre bezpečnosť.

Keď vystúpili z Garciovej Hondy Civic, nemohli si nevšimnúť znepokojivé napätie v tvárach všetkých troch uniformovaných policajtov, čo stáli pri žltočiernej páske ohraničujúcej miesto činu. Nech už v tom dome videli čokoľvek, rozhodne ich to rozrušilo.

Perimeter siahal až k ceste a zaberal aj časť chodníka priamo pred domom. Ako vždy sa už okolo neho zhlukla početná skupina zvedavcov, každý držal v ruke smartfón a dychtivo sa snažil zachytiť niečo zaujímavejšie ako len pásku a uniformovaných policajtov.

Hunter a Garcia s odznakmi pripnutými na opasku prekľučkovali pomedzi ľudí. Jeden z policajtov im kývol hlavou na pozdrav a zdvihol pásku, aby mohli prejsť. Chudý muž v svetlosivom obleku, ktorý dovtedy postával pred vchodom do domu a civel do prázdna, akoby dumal o samotnej existencii sveta, sa spamätal a vybral sa im naproti.

„Detektív Hunter?“ spýtal sa, keď pohľadom spočinul na prichádzajúcej dvojici. Kravatu mal uvoľnenú a vrchný gombík na košeli rozopnutý.

Hunter prikývol.

Garcia si upravil slnečné okuliare na nose.

„Som detektív Barnes,“ predstavil sa muž. „Hovorili sme spolu.“

Hunter mu predstavil Garciu a všetci si podali ruky.

„Technici ešte nedorazili?“ spýtal sa Garcia, keď nikde nablízku nevidel zaparkované dodávky forenzného tímu.

„Ako som povedal do telefónu, toto tu je jasná práca pre ultramordy,“ odvetil Barnes. „Nechcel som nikomu liezť do kapusty.